

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.] samarbejdet mellem ni lande på en række økonomisk-politiske felter, så vil disse lande kræve, at der er en vis balance i disse nye løsninger, forstået på den måde, at man næppe vil acceptere f. eks. landbrugsøkonomiske ordninger, som udelukkende er til fordel for visse lande, og som går ud over andre landes forbrugerinteresser. Så vil andre lande nødvendigvis søge at få noget andet igennem, der måske har noget at gøre med forbrugerne, måske har noget at gøre med, hvad de i øvrigt interesserer sig for, for at gå med til en koncession over for de lande, der ønsker særlige foranstaltninger.

Det ser vi ganske tydeligt nu ved de sidste drøftelser, specielt drøftelserne om landbrugspriser. Man kunne næppe have fået et forlig i et så kompliceret spørgsmål mellem ni forskellige lande, der havde hver sit meget varierede udgangsstandpunkt, hvis man ikke forsøgte at løse det som en såkaldt pakkeløsning, package deal, hvor hvert enkelt land følte, at det fik noget med hjem.

I virkeligheden var det jo en ordning, hvor man både tog hensyn til monetære ønsker — altså ønsker om at afvikle den monetære udligning, at nærme sig det fælles landbrugsmarked — hvor man tog hensyn til ønsket om at tilgodese visse forbrugerinteresser f. eks. med hensyn til smørprisen, som også var en interesse i at sænke incitamentet til produktion af smør, og så alligevel også opfyldte nogle ønsker om, at landmændene i visse lande skulle have større indtægter. Dette var en meget kompliceret affære, som faktisk kun kunne løses, fordi den blev løst som en pakkeordning.

Noget lignende gælder givetvis, når vi skal i gang med at løse de egentlige valutaproblemer, når vi skal finde frem til en valutaordning og bygge en monetær union op. Her har englænderne jo meget stærkt understreget nødvendigheden af, at man også gennemfører regionalpolitiske foranstaltninger; man har været, især fra italiensk side, og også støttet fra dansk side, inde på, at man må løse sociale problemer, sådan som man nu opfatter det i fællesmarkedet — denne mere vidtgående opfattelse af, at det er andre ting end de strengt økonomiske.

Derfor tror jeg altså ikke, det vil være let at imødekomme hr. Nyboe Andersens ønske om at løse enkelte sager for sig selv og få

dem af dagsordenen. Jeg tror, det vil blive løst i ryk, hvor man får klaret en hel masse i den samme gryde, og så går der et stykke tid, hvor der ikke sker ret meget, mens man prøver at sammensætte ingredienserne til den nye gryderet, som man så efter længere tids kogning når frem til at gøre klar.

Det er helt klart, at det var en beklagelig trykfejl i manuskriptet, at der var nævnt ikke-landsmænd; jeg vil såmænd ikke afsværge, at det kunne have været — nu var det formentlig ikke mit diktat, men havde det været det, kunne det selvfølgelig godt have været noget med, at hvad hjertet løber over med, er munden fuld af. Men jeg må understrege, at det er en lovgivning, som er gennemført af min kollega landbrugsministeren, som naturligvis slet ikke har tænkt sig at interessere sig for den slags sidespring.

Hr. Gert Petersen havde en række spørgsmål i kritisk ikklædning. Hr. Gert Petersen spurgte, hvorfor man ikke i EF imødekommer Rumæniens anmodning om forhandling med EF. Her ligger det sådan, at Rumænien gentagne gange har fremsat ønske om at blive behandlet som såkaldt UNCTAD-land, som et land, der får mulighed for at sælge varer til EF-landene uden at blive mødt med toldmure, altså at være undergivet et generelt toldpræferencesystem for industrivarer.

Oprindeligt var det en række EF-landes og Danmarks holdning, at man kun burde have egentlige u-lande under UNCTADs generelle toldpræferencesystem, men det har EF-landene selv brudt ved at tage Jugoslavien med, som man ikke kan karakterisere som et egentligt u-land, i hvert fald i UNCTADs forstand, hvor man jo har nogle kriterier om nationalprodukt pr. capita og beskæftigelsesgrad m. v. Så efter at EF selv har brudt princippet, er det den danske regerings opfattelse, at man bør imødekomme Rumæniens ønske om at få samme placering. Vi har derfor kraftigt støttet den rumænske anmodning, og vi opnåede på mødet i mandags, at det bliver sat på dagsordenen i juni måned til forhåbentlig afgørelse.

Sagen er den, at der var en række andre lande, der støttede Danmark på mødet i mandags, og der er en chance for, at hvis man kobler det sammen — her igen parallelløsning — med nogle af de ønsker, andre lande kan have, f. eks. englænderne kan